

Hittanosok bizonyítványosztása

„Szivárványívet helyezem a felhőkre, az lesz a jele a szövetségnek, melyet én a világgal kötök.” 1Móz 9,13

Emlékezzünk gályarabjainkra!

Debrecenben, a Nagytemplom mögötti Emlékkertben rendszeresen megkoszorúzzuk a Gályarab-emlékoszlopot a Reformáció napján, és gyakran lehet ott látni turistacsoportokat is. De vajon a debreceniek mennyire ismerik a gályarab prédikátoraink hitvalló történetét?

1673–74-ben több mint 700 református és evangélikus lelkészt, tanítót idéztek a pozsonyi vértörvényszék elé hűtlenség, vallásgyaláztatás, lázítás, felségárulás vádjával. A törvényszék meghatározó személye Kollonich Lipót római katolikus érsek, államminiszter volt, aki a hírhedtté vált jelmondata szerint cselekedett: „Én Magyarországot előbb rabbá teszem, aztán koldussá, végre katolikussá.” Halálos ítélettel fenyegetve próbálták a hamisan megvádoltakat rávenni arra, hogy legyenek római katolikusok. Három lehetőséget kínáltak fel nekik, hogy megmeneküljenek a szenvedésektől és a haláltól. 1. Legyenek római katolikusok. 2. Mondjanak le hivatásukról. 3. Hagyják el az országot. Akik egyiket sem írták alá, azokat embertelen várbörtönökbe zárták, majd gyalog lehajtották őket Nápolyba. Itt – idén éppen 350 évvel ezelőtt, 1675-ben – a még élő mintegy 40

prédikátort jó pénzért eladták evezős gályákra, ahonnan csak a halál szabadíthatta volna ki őket a szenvedéseikből. Végül közel egy évi testi-lelki gyötrelmeikből a nyugat-európai protestáns államok közbenjárására menekülhettek meg, Michiel de Ruyter holland admirálisnak köszönhetően, de csak néhány év múlva térhettek vissza hazájukba.

Hitükre és helytállásukra emlékezve 2025. május elején közel harminc nyugdíjas református és néhány evangélikus lelkész Nápolyba is elutazott. A nápolyi evangélikus templomban emlékeztünk hitvalló életükre, és elhelyeztünk egy magyar-angol-olasz nyelvű emléktáblát.

Meglátogattuk még Puteolit, ahol Pál apostol partraszállt római útja során (ApCsel 28,13), továbbá Capri csodálatos szigetét és a gyönyörű Amalfi tengerpartot, valamint Pompei romjait.

Utunk megdöbbenő, elgondolkoztató élményt jelentett számunkra, de – ahogyan az emléktábla szövege mondja a Zsid 11,4 alapján – „nem feledhetjük el”, hogy gályarab prédikátoraink „hitük által még holtuk után is beszélnek”.

A záró áhitat igéje (2Kor 6,1–10) bátorítson minket is: kegyelemből élve, Isten szolgálóiként mint szegények, de sokakat gazdagító legyen a mi életünk is!

Püski Lajos

Tanulmányút a gályarabok emlékére

Hitmélyítő irodalomterápiás csoport

A nyári táborunkban ismerkedtünk meg a Kiss Csilla vezetete hitmélyítő biblioterápiával. Olyan jól éreztük magunkat, hogy már akkor eldöntöttük, szeretnénk, ha év közben is lennének ilyen alkalmak. Januártól havonta egyszer találkozhattunk. Nagyon vártunk mindent foglalkozást. Változatos irodalmi, zenei, filmes, egyéb esztétikai és művészeti, valamint bibliai élmények hatására fogalmazhattuk meg érzéseinket, érzelmeinket, felismeréseinket múltunkra, jelenünkre, jövőnkre nézve.

Belső utazásaink során késztetést kaptunk olyan gondolatokra, amelyek eddig, a mindennapok sodrásában nem merültek fel bennünk, pedig meghatározóak. Az alkalmak rávilágítottak, hogy mennyire fontos megismerni önmagunkat, érzéseinket, érzelemvilágunkat,

reakcióinkat, hitünk mélységét. Valamint szükséges mindezek elrendezése, szavakba öntése.

Érdekes, izgalmas és mozgalmas drámapedagógiai fogásokkal, írásban, illetve dramatizált előadás formában, játékos eszközökkel segítette vezetőnk a felismeréseinket, azok kimondását. Semmi nem volt kötelező, de ami elhangzott, amit együtt megéltünk, egymást és önmagunkat gazdagító volt.

Hála és köszönet Csillának az őszinte, bizalmi, elfogadó légkör kialakításáért, az oldott, jó hangulatért, sok nevetésért!

Krisztus Jézus vezetésében, szeretetében megerősödve közelebb kerültünk önmagunkhoz és egymáshoz is.

Bérciné Turza Teréz

Irodalomterápiás csoportkép

Konfirmációs istentisztelet

Ifis évzáró

Konfirmált fiatalok köszöntése

Kedves Fiatalok! Sokan sok mindenhez hasonlították már a konfirmációt. Én most a bejáratú ajtó képével szeretném párhuzamba állítani. Ezen az ajtón be is lehet lépni, de ki is lehet menni rajta. Attól függ, hol vagyunk éppen, és mit szeretnénk csinálni. Az ajtó lényege ugyanis az átjárhatóság. Amelyik ajtón nem lehet be- és kijönni, az nem is ajtó, hanem fal. Nagy kérdés, hogy ennek a képzeletbeli ajtónak melyik oldalán vagytok. A konfirmáció csupán egy vizsgával végződő tanfolyam vége, ami után már nem kell többet káté órára járni, vagy éppen felnőtt gyülekezeti tagságotok kezdete? A gyülekezeti közösségből való kilépés, vagy éppen önálló döntéseken alapuló belépés alkalma? Kifelé tartotok, vagy befelé igyekeztetek?

Ugye nem kell mondanom, hogy mi, a gyülekezet idősebb tagjai melyiket szeretnénk? Az a célunk, hogy együtt maradjatok, és a táborban már egy csapatot alkotva, ösztől magasabb osztályba lépve, immár ifisként találkozhassunk veletek az istentiszteleteken, valamint különböző gyülekezeti alkalmainkon.

Szeretett gyülekezet, kedves testvérek! Van feladatunk konfirmandusainkkal kapcsolatban.

Nem is kevés. Olyan befogadó közösséggé kell formálódnunk, ahol a tizenévesek is ott-hon érzik magukat a konfirmáció után egy hónappal, egy évvel, de évtizedekkel később is sajátjuknak érzik a gyülekezetet. Ehhez kapcsolódási pontok, érintkezési felületek megteremtésére van szükség. És leginkább szeretetre, türelemre, empátiára a mi részünkről. Nem várhatjuk el fiataljainktól, hogy mindenben alkalmazkodjanak a felnőttek kulturális elvárásaihoz. Ezzel csak elüldöznénk őket. Ugye nem ezt akarjuk? Felelősségünk nem merül ki a tábori támogatás biztosításában, az újabb és újabb ifis csoportok elindításában, folyamatosan törődni kell velük. A törődés nem kioktatást jelent, hanem befogadó szeretetet. Az majd a hétköznapiak során derül ki, hogy ezt milyen eredménnyel tesszük.

Segítse Isten gyülekezetünket, hogy bennünk, általunk is épülhessen az Ő országa, így téve vonzóvá az Ő népének közösségét azok számára is, akik még nem tapasztalták meg Isten minden értelmet felülhaladó szeretetét.

Hodossi Sándor, főgondnok

Konfirmandusok imádsága

Drága Mennyei Atyánk!

Hálát adunk azért, hogy ma a szereteteink körében megerősíthetjük hitünket irántad és fiad, Jézus Krisztus iránt.

Kérjük, add, hogy ez a hit soha ne rendüljön meg, soha ne vesszen el. Bármerre vezetsz minket, legyen bármekkora nehézség, a sötétségben vegyük észre a te fényedet, és kövessük azt.

Ahogy eddig is követtük a családjunk, a lelkesek és egymás támogatásával. Köszönjük, hogy ők vannak nekünk!

Drága Istenünk! Hálások vagyunk, hogy ma itt állhatunk mint a református egyház legújabb tagjai. Add, hogy nevedet hosszú ideig dicsőíthessük itt, a Földön.

Ámen!

Szegedi Tímea Liza

A második lelkészünk megválasztásáról

A Nagyerdei Gyülekezetben a Püski házaspár nyugdíjba vonulásával két megválasztott lelkési állás ürrült meg, amelyek közül az egyikre már 2024 júniusában Németh Áront választotta meg a gyülekezet. A második megválasztott lelkési státusz betöltésével kapcsolatban hosszas előkészítő munka

zajlott a Presbitériumban, melynek eredményeképpen a gyülekezet vezető testülete Bertha Zoltánt hívta meg második lelkipásztornak. A hivatalos bemutatkozó szolgálatra és a lelkészválasztásra 2025. június 15-én került sor. Az egyházmegye részéről felügyelői minőségben jelen volt Ferenczi Pál lelkési és Tasi Sándor presbitéri tanácsos. A választás a tavalyihoz hasonlóan, a gyülekezet vasárnapi rendjéhez igazodva két részközyűlésen történt. Az istentiszteletek után a választásra jogosultak közül összesen 233-an éltek szavazati jogukkal, így a közgyűlés határozatképesnek minősült. Az érvényes szavazatok száma 229 volt, amelyek közül 203 igent és 26 nemet számlált a szavazást lebonyolító számláló bizottság. A gyülekezet ezzel az eredménnyel lelkipásztornak választotta Bertha Zoltánt, aki augusztustól áll majd be a gyülekezeti szolgálatba.

Kívánjuk és kérjük, hogy Isten áldása legyen a most (újra) kezdődő közös úton!

A Szerk.

Egységnap megéléseim

„A testvérek olyanok, mint a fák ágai, bár különböző irányba tartanak, de a gyökérük közös.”

Korábban olyan emberekkel való kapcsolatra vágytam, akik hasonló értékek szerint élnek, mint amiben én is hiszek. Ötvennégy éves koromban, amikor a Nagyerdei Református Gyülekezet meghívott, megtaláltam ezt a helyet. A Bibliaiskolában megtanultam, hogy ez a közösség azon az úton halad, amire Jézus tanított. A konfirmációm után más szemmel néztem és hallgattam az istentiszteleteket és az életemet. A többgenerációs nagytáborokban, ahol több százan vagyunk együtt, és ahol tavaly lettem „tíz éves”, még jobban éreztem a szerető Istent és a gyülekezet szeretetét.

Ha hétköznap a Kossuth téren járok, csak pár turistát, diákot, dolgukra siető járókelőt látok.

Izgalommal vártam 2025. május 24-ét, a Magyar Református Egységnapot. Az öt évvel ezelőtt rendezett hasonló ünnepen ezer sugárát ontotta ránk a nap. Most a téliesre fordult időjárás ellenére is sok ezren gyűltünk össze a téren és a Nagytemplomban, a világ több országából magyar keresztyén reformátusok. Jelenlétünkkel is megmutattuk hitünket és hovatartozásunkat.

A Kárpát-medencei kórustalálkozón a Kistemplomban élővé vált az Ige: „Énekeljete az Úrnak új éneket, mert csodákat tett!” A Nagytemplomban, a Nőszövetség konferenciáján

léleekben és imádságban lehettünk együtt azokkal, akik fizikailag távol vannak tőlünk.

Nagy örömömre találkoztam a munkahelyem, a Wáli István Református Cigány Szakkollégium önkéntes diákjaival, akik már reggel 8 óra óta a gyerekek közt segédkeztek az arcfestésben, majd a jégkrémosztásban.

A szabadtéri istentiszteleten Kolumbán Vilmos, az Erdélyi Református Egyházkerület püspöke igehirdetésében számomra kiemelkedő volt az a gondolat, amely a nagyerdei templomkertünkben lévő sziklákon is olvasható: „Kegyelemből, hit által igazulunk meg Isten előtt.”

Megtiszteltetés volt számomra, hogy ebben a többezres testvéri közösségben is szolgálhattam az úrvacsoránál! Míg a színpadon fellépők dicsőítették az Urat, mi előkészítettük az asztalt Szabó Istvánnal, aki a debreceni Tégláskerti Gyülekezetet képviselte. Az úrvacsoraoasztásban Németh Áron, Szigeti Miklós és Vas Sándor lelkipásztoroknak voltunk a segítségére, akik a Debrecen-Nagyerdei Gyülekezet, a vancouveri Első Magyar Református Gyülekezet és a Debrecen-Tégláskerti Gyülekezet szolgálói.

Áldás, hogy békében dicsőíthettük az Urat, és az úrvacsorában bizonyóságot tehattunk sok ezren arról, hogy egyek vagyunk Krisztusban. Tudjuk, hogy az egységet ápolni kell, ezért egymás terhet hordozzuk, és imádkozunk egymásért. Egy az Úr, egy a hit és egy a keresztség! Zárásként így dicsőíthettünk az Első Lépés zenekarral.

Imádkozunk, hogy legközelebb majd sok-szorozódjunk, hiszen a gyülekezetünkben is – nagy örömeinkre – növekednek a jövő fiataljai és felnőttei, akik tovább erősíthetik és ünnepelethetik ezt az összetartozást.

Koroknai Éva

Debrecen-Nagyerdei Református Egyházközség
4032 Debrecen, Bolyai u. 25. Telefon: (52) 410-811
Felelős kiadó: Németh Áron, lelkipásztor
Nyomda: Litográfia
Készült: 200 péld.
33. évfolyam 7. szám

www.refnagyerdo.hu

A külgügyi bizottság svájci vendégekkel

Fiatalkonfirmációja